

Arrest

nr. 282 738 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Iraans staatsburger uit Teheran. Op 21.11.2019 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

"U werd geboren als moslim. U groeide op in een zeer streng religieuze familie. U diende steeds op tijd te bidden, alle islamitische regels na te leven en u diende er steeds op te letten dat u geen fouten maakte, zo niet zou u gestraft worden. U werd geslagen, gekleineerd, verwaarloosd en thuis alleen gelaten wanneer uw moeder naar een religieuze viering ging. Tot de leeftijd van 17 à 18 jaar praktiseerde u de islam omdat dit verplicht werd van thuis uit. U kon echter geen verbinding maken met de god uit de islam. Toen u 18 jaar was had u er genoeg van en reageerde u furieus wanneer er weer eens een religieuze rouwsessie bij u thuis plaatsvond. U hebt in die periode tevens één keer een overdosis aan pillen geslikt

omdat het u allemaal teveel was. Na uw 18de praktiseerde u niet meer effectief maar deed u wel nog alsof om uw ouders niet voor de borst te stuiten. Dit ging zo door tot de dood van uw vader in 2007. U was in Iran, naast uw werk als aannemer, werkzaam op een bazaar. Daar had u een collega genaamd H. (...). Hij was begin januari 2019 een tijdje verdwenen en u vroeg zich af waar hij was. Na enige tijd contacteerde hij u en liet hij weten dat hij het land ontvlucht was omdat hij zich had bekeerd tot het christendom en daardoor problemen had gekend in Iran. Hij vertelde u toen over de christelijke boodschap en u wou hierover meer weten. U had vervolgens verschillende gesprekken over het christendom met H. (...), dit gedurende twee maanden. Nadien kon hij u via een bevriend iemand een Bijbel bezorgen, dit vlak voor het Perzisch nieuwjaar (i.e. ongeveer maart 2019). Sindsdien bestudeerde u op eigen houtje het christendom. Op 10 tir 1398 (1 juli 2019) besloot u zich te bekeren tot het christendom. Die dag had u immers een passage in de Bijbel gelezen die u trof. Op 21 shahrivar 1398 (12 september 2019) ging u langs bij uw moeder. Die dag was ook uw zus Ma. (...) daar en haar echtgenoot M. (...). M. (...) is werkzaam bij de basij, al kent u zijn precieze functie niet. Uw zus zei u toen dat zij over u gedroomd had. U stond bij die droom in brand omdat u nooit meedoet aan het gebed en omdat u zich niet aan de islamitische regels houdt. M. (...) liet u weten dat dit een waarschuwing was dat u verkeerd bezig was. U liet toen aan M. (...) weten dat zijn god niet uw god is en dat u zich bekeerd had tot het christendom. M. (...) reageerde hier kwaad op en viel u aan. Om de gemoederen te bedaren, vertrok u uit het huis van uw moeder en keerde u terug naar huis. Toen u thuiskwam, belde uw moeder u op en liet u weten dat M. (...) naar iemand had gebeld en had verteld dat u zich had bekeerd. U en uw gezin trokken daarop naar een vriend van u, Mo. (...). U bracht uw schoonvader hiervan op de hoogte. De dag nadien belde uw schoonvader Mo. (...) om u te spreken. Hij vertelde dat M. (...) met drie andere personen bij hem was langs geweest. Ze waren op zoek naar u en haalden het hele huis overhoop. Jullie vatten toen het plan aan om naar een kennis van Mo. (...) in het noorden te gaan. De dag nadien, voor jullie naar het noorden trokken, vroeg u aan Mo. (...) om uw Bijbel en laptop op te halen in uw kantoor van uw zaak als aannemer. Mo. (...) keerde echter met lege handen terug. Hij liet u weten dat de bewaker hem had verteld dat er verschillende personen waren langs geweest die hem hadden bedreigd en geslagen. Ze namen vervolgens de aanwezige spullen mee. U en uw gezin vertrokken vervolgens naar het Noorden van Iran. Mo. (...) contacteerde ook een smokkelaar die aan ervoor kon zorgen dat jullie aan de hand van valse documenten inzake verzekering en werk een Italiaans visum konden verkrijgen en tevens ook een veilige doortocht op de luchthaven. Jullie bleven tot jullie vertrek bij de vriend van Mo. (...) in het Noorden (met uitzondering om op 31 shahrivar 1398 (22 september 2019) het Italiaans visum te regelen). Op 18 aban 1398 (9 november 2019) verliet u, samen met uw echtgenote en uw zoon en dochter, Iran met het vliegtuig. Jullie vlogen via Oekraïne naar Italië. Daar bleven jullie vier dagen tot jullie doorreisden naar België. Op 22 aban 1398 (13 november 2019) kwamen jullie aan in België. U diende, samen met uw echtgenote en uw kinderen, een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019. U vreesde bij terugkeer dat M. (...) of de Iraanse autoriteiten u zouden vervolgen omwille van uw bekering. U vreesde ook dat uw gezin hierbij gevisieerd zou worden. In België bezocht u sinds december 2019 de Sint-Pieters kerk in Mechelen. U nam eveneens deel aan verschillende Bijbelstudies. Uw echtgenote, H.R. (...) (O.V. (...)), bekeerde zich in België ook tot het christendom op 23 november 2020. Uw dochter, M.Z. (...) (O.V. (...)), deed hetzelfde, dit op 15 mei 2021."

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 27 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 28 januari 2022 de beslissing van het Commissariaatgeneraal.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u, samen met uw echtgenote en uw dochter, op 1 maart 2022 een tweede keer om internationale bescherming. U haalt bij uw tweede verzoek aan dat u in België nog steeds religieus actief bent en dat u hierdoor niet terug kan naar Iran. Zo volgt u christelijke opleidingen en tracht u, samen met uw echtgenote mensen te bekeren tot het christendom en uw religieuze kennis te delen. Verder haalt u aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België. Dit komt omdat er een foto van uw doopsel verscheen in een lokale krant in Mechelen. Eveneens verschenen er foto's op een website van de kerk die u bezoekt. Ook uw vrienden en familie in Iran zijn op de hoogte van uw religieuze activiteiten in Iran. U vreest bij terugkeer naar Iran, omwille van uw bekering, de Iraanse autoriteiten en uw familie.

Uw zoon M.Y. (...) (O.V. (...)) werd op 25 februari 2022 meerderjarig en diende op 1 maart 2022, net als u en uw echtgenote en uw dochter, een verzoek om internationale bescherming in op eigen naam.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: het doopcertificaat van u en uw echtgenote; verklaringen van de 'Gods Ambassade', P.S. (...) (CEO van de 'Quest Academy International') en de 'Persian-speaking church of love' over de geloofsactiviteiten van u, uw echtgenote en uw dochter in België; enkele pagina's van een uitgave van het tijdschrift 'Gave Veste', waar u en uw

echtgenote in beeld staan bij het uitvoeren van jullie doopsel en een foto van u en enkele anderen op een bijeenkomst.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekeerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven. Ook aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan kon geen geloof gehecht worden en werd er aldus geoordeeld dat u uit opportunistische overwegingen geloofsactiviteiten ontplooid. Omdat er geen geloof gehecht werd aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt, werd er evenmin aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging diende te vrezen bij terugkeer naar Iran. Verder werd opgemerkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U, uw echtgenote en uw dochter herhalen alle drie dat jullie Iran verlaten hebben omwille van de problemen die u kende als gevolg van uw bekering. Jullie herhalen ook dat jullie allen nog steeds bekeerd zijn tot het christendom en dat jullie in België nog steeds religieus actief zijn (verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16 tot en met 19, verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16 tot en met 21 en verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16 tot en met 21). Hiermee bouwen jullie echter voort op verklaringen die in het kader van jullie eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan evenwel geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van jullie asielrelaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Jullie brengen bovendien geen enkel element aan om de vaststellingen gedaan in het kader van jullie eerste verzoek hieromtrent te wijzigen.

Waar jullie beweren dat jullie mensen in België en in Iran trachtten te bekeren tot het protestantisme, dient opgemerkt te worden dat jullie hiermee eveneens voortbouwen op jullie bekering. In jullie eerste verzoek werd reeds geoordeeld dat er geen geloof gehecht werd aan het feit dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Dat jullie aldus actief anderen zouden proberen bekeren tot het protestantisme duidt aldus op opportunistische overwegingen die er louter toe leiden om op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven (Verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16, 17 en 21, verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16 en 17 en verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16). Bovendien moet wederom opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u, uw echtgenote en uw dochter maken dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Verder halen u en uw echtgenote aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Dit komt omdat er een foto van uw doopsel verscheen in een lokale krant in

Mechelen. Daarnaast verschenen er volgens u ook foto's op een website van de kerk die u bezoekt. Ook uw vrienden en familie in Iran zijn op de hoogte van uw religieuze activiteiten in Iran (Verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16). Uw echtgenote stelt dat er veel foto's op sociale media geplaatst worden van de vergaderingen waaraan jullie deelnemen (Verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16). Vooreerst dient aangestipt te worden dat het overhandigde artikel van het tijdschrift 'Gave Veste' - waar u en uw echtgenote in beeld staan bij het uitvoeren van jullie doopsel – onvoldoende is om te stellen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Hier stelt zich de vraag welke reikwijdte dit tijdschrift van Gave Veste, een VZW met bv 1.036 volgers op facebook en dus geenszins een mediabron die wijdverspreid is, heeft. Jullie laten bovendien na om bewijzen aan te leveren van de foto's op de website van de kerk die u bezoekt of die op sociale media verspreid zouden zijn (uitgezonderd van één foto, zie infra). Bovendien laat de verspreiding van dergelijk beeldmateriaal niet toe om vast te stellen dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zijn van jullie geloofsactiviteiten. Jullie tonen aldus geenszins aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Noch laat dergelijke verspreiding toe te besluiten dat de Iraanse autoriteiten hiertegen zullen ageren. Hier dient ook hier verwezen te worden naar bovenstaande conclusie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Dat u, uw echtgenote en uw dochter bewijzen overhandigen van het feit dat jullie gedoopt zijn, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat jullie, gelet op de conclusies uit jullie eerste verzoek om internationale bescherming, geenszins deden. Jullie kunnen eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Uit de overige documenten die jullie overhandigen - de verklaringen van Gods ambassade, de verklaring van P.S. (...) en de verklaringen van de Persian-speaking church of love - waaruit jullie religieuze activiteiten in België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eveneens zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Uit de foto die u overhandigt van u die aanwezig bent op een bijeenkomst met enkele andere mannen, kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden deze opgemaakt is, waar deze verschenen is en in hoeverre deze verspreid is. Nergens blijkt uit dat u door deze foto in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zou komen.

Dat uw dochter aangeeft dat ze een negatief nummer heeft bij de Iraanse autoriteiten omdat ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Europa (Verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16), is niets meer dan een blote bewering. Bovendien werd hierboven reeds meermaals aangeduid dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Dat uw zoon Y.M. (...) (O.V. (...)) de vluchtelingenstatus toegekend krijgt volstaat niet om voorgaande appreciatie te wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel en op basis van persoonlijke merites beoordeeld.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om

internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 ("VLUCHTELINGENCONVENTIE")

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betoogt:

"Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uit uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoeker geeft in het kader van het voorgaande tevens een uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en doet gelden:

"Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker vervolgt:

"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien:

(...)

Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren.

(...)

Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft aan:

"Verzoeker is het oneens met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom bijkomende verklaringen af in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat onder andere ten onrechte werd besloten dat verzoeker geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Het staat bovendien vast dat zijn verklaringen in lijn liggen met de eerdere verklaringen die hij heeft afgelegd. Dit wijst erop dat verzoeker consistent is."

Verzoeker doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de wijze waarop (volgende) verzoeken om internationale bescherming moeten worden beoordeeld en stelt:

“Met deze verklaringen van de verzoekende partij werd echter niet op afdoende wijze rekening gehouden, aangezien louter wordt gesteld dat deze ongeloofwaardig zijn omdat ze voortvloeien uit het asielrelaas van het vorige verzoek tot internationale bescherming

Deze toetsing werd derhalve niet rechtsgeldig uitgevoerd in de bestreden beslissing.”

Verder doet verzoeker gelden:

“Door verzoeker werden er verschillende aanvullende verklaringen en documenten overgemaakt in verband met zijn religieuze overtuiging. Zij maakte zoveel zij kon duidelijk dat zijn religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is en dus niet is ingegeven door opportunistische motieven (zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing).

Desondanks wordt hier weinig aandacht aan besteed in de bestreden beslissing. Door verweerder wordt zelfs geen individuele beoordeling gemaakt. De geloofsovertuiging van verzoeker wordt zonder meer gelijkgesteld met die van zijn dochter en echtgenote, terwijl een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling een individueel onderzoek vereist. Reeds hierom voldoet de bestreden beslissing niet omdat verzoeker zonder meer wordt gel.

Bovendien blijkt dat, hoewel verweerder het gezin als een geheel bekijkt, de zoon van het gezin (Y.M. (...) - OV (...)) wél werd erkend als vluchteling en zijn vrees voor een terugkeer naar Iran werd bijgetreden. Dit onderscheid is bijzonder opvallend. Er wordt ook nergens uiteengezet wat het verschil zou uitmaken tussen de situatie van de zoon van het gezin en de overige gezinsleden, hoewel verweerder het gezin dus als één geheel beoordeelt in de bestreden beslissing.

Dit stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen waar verweerder het onderscheid ziet tussen de gezinsleden, in strijd met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen

Verder blijkt verweerder geen rekening te houden met de vaststelling dat de verzoekende partij een direct gezinslid is van een erkend vluchteling in België. Dit maakt dat de verzoekende partij een verhoogd risicoprofiel heeft, mede door de door de verzoekende partij opgeworpen vrees (zie verder hieronder). De impact hiervan op een terugkeer naar Iran werd evenwel niet onderzocht door verweerder.

De verzoekende partij vraagt hierom dat er aanvullende onderzoeksmaatregelen worden bevolen.

6. Verzoeker maakte tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken - zij verkreeg niet de gelegenheid voor een persoonlijk onderhoud bij verweerder - dat zij omwille van zijn bekering vreest voor een terugkeer naar Iran. Verzoeker gaf aan religieus actief te zijn en op actieve wijze mensen te bereken. Dit maakt een essentieel onderdeel uit van zijn identiteit.

Niettemin blijkt dat verweerder geen geloof hecht aan de religieuze overtuiging van de verzoekende partij. Uit het geheel van de voorliggende gegevens blijkt echter niet dat deze stelling in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden.”

Verzoeker geeft enkele algemene en theoretische beschouwingen aangaande het begrip ‘godsdienst’. Tevens wijst hij op rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de wijze waarop verzoeken om internationale bescherming die zijn geschraagd op religieuze motieven en de geloofwaardigheid van een bekering moeten worden beoordeeld. Vervolgens geeft hij aan:

“Verzoeker benadrukt het oprecht karakter van zijn geloofsovertuiging.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen, zijn een evoluerend proces waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoeker moet worden beoordeeld in plaats van de eerdere.

Alles samen genomen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijf geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat verzoeker hetgeen zij verklaart ook aantoon. Zij overhandigde hiertoe verschillende documenten (zoals zijn doopcertificaat, verklaringen en documenten over zijn geloofsactiviteiten) om zijn verklaringen te ondersteunen.

Verzoeker benadrukt dat zijn geloofsovertuiging een persoonlijke aangelegenheid betreft, doch dat zij zijn geloof actief uitdraagt. Dit maakt een essentieel onderdeel uit van de identiteit van verzoeker.

ierdoor loopt verzoeker weldegelijk in het oog van de Iraanse autoriteiten. Dit geldt in het bijzonder omdat de bescherming van de Iraanse overheden voor leden van minderheidsgodsdiensten afwezig is. De bekering van verzoeker – zelfs ongeacht of deze zou zijn ingegeven door “opportunisme” (hetgeen verzoeker ten stelligste betwist) – vormt de kernreden waarom verzoeker een vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

Bovendien, daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft de essentiële vraag die moet worden beantwoord of verzoeker in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer.

Uit de UNHCR-richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden, blijkt dat (...).

De loutere stelling van de verwerende partij dat verzoekers bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven door opportunisme, is niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoeker in Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of zijn een afvalligheid kan worden toegedicht (gelet onder meer op de activiteiten van verzoeker in België binnen het christendom) waardoor verzoeker terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

Verder blijkt dat bescherming door de Iraanse overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Verzoeker benadrukt dat redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat hij van godsdienstige handelingen afziet. Dat verzoeker zijn vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaalde godsdienstige handeling is, in beginsel, niet relevant (...).

Verzoekers specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haren hoofde bij terugkeer naar Iran op grond van een (toegedichte) godsdienst een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker concludeert:

"De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in de bestreden beslissing aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Bovendien gaat verzoeker met zijn voormelde vraag schromelijk voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarop nochtans uitdrukkelijk gewezen wordt in de bestreden beslissing.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Om diezelfde redenen is ook een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU te dezen niet aan de orde.

3.4. Verzoeker verwijt verweerder voorts dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch één van de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij verweerder verwijt dat hij niet opnieuw werd gehoord en waar hij tracht te laten uitschijnen dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend

verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verweerder om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verweerder bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels zijn verklaring volgend verzoek en de neergelegde stukken en documenten, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden

konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekeerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven. Ook aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan kon geen geloof gehecht worden en werd er aldus geoordeeld dat u uit opportunistische overwegingen geloofsactiviteiten ontplooid. Omdat er geen geloof gehecht werd aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangt, werd er evenmin aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging diende te vrezen bij terugkeer naar Iran. Verder werd opgemerkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RVV niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U, uw echtgenote en uw dochter herhalen alle drie dat jullie Iran verlaten hebben omwille van de problemen die u kende als gevolg van uw bekering. Jullie herhalen ook dat jullie allen nog steeds bekeerd zijn tot het christendom en dat jullie in België nog steeds religieus actief zijn (verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16 tot en met 19, verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16 tot en met 21 en verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16 tot en met 21). Hiermee bouwen jullie echter voort op verklaringen die in het kader van jullie eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan evenwel geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van jullie asielrelaas en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Jullie brengen bovendien geen enkel element aan om de vaststellingen gedaan in het kader van jullie eerste verzoek hieromtrent te wijzigen.

Waar jullie beweren dat jullie mensen in België en in Iran trachtten te bekeren tot het protestantisme, dient opgemerkt te worden dat jullie hiermee eveneens voortbouwen op jullie bekering. In jullie eerste verzoek werd reeds geoordeeld dat er geen geloof gehecht werd aan het feit dat jullie daadwerkelijk het christelijke geloof aanhangen. Dat jullie aldus actief anderen zouden proberen bekeren tot het protestantisme duidt aldus op opportunistische overwegingen die er louter toe leiden om op deze basis de vluchtelingenstatus en een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven (Verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16, 17 en 21, verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16 en 17 en verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16). Bovendien moet wederom opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u, uw echtgenote en uw dochter maken dit evenwel nergens aannemelijk –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Verder halen u en uw echtgenote aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Dit komt omdat er een foto van uw doopsel verscheen in een lokale krant in Mechelen. Daarnaast verschenen er volgens u ook foto's op een website van de kerk die u bezoekt. Ook uw vrienden en familie in Iran zijn op de hoogte van uw religieuze activiteiten in Iran (Verklaring volgend verzoek Me. (...), vraag 16). Uw echtgenote stelt dat er veel foto's op sociale media geplaatst worden van de vergaderingen waaraan jullie deelnemen (Verklaring volgend verzoek R. (...), vraag 16). Vooreerst dient aangestipt te worden dat het overhandigde artikel van het tijdschrift 'Gave Veste' - waar u en uw echtgenote in beeld staan bij het uitvoeren van jullie doopsel – onvoldoende is om te stellen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Hier stelt zich de vraag welke reikwijdte dit tijdschrift van Gave Veste, een VZW met bv 1.036 volgers op facebook en dus geenszins een mediabron die wijdverspreid is, heeft. Jullie laten bovendien na om bewijzen aan te leveren van de foto's op de website van de kerk die u bezoekt of die op sociale media verspreid zouden zijn (uitgezonderd van één foto, zie infra). Bovendien laat de verspreiding van dergelijk beeldmateriaal niet toe om vast te stellen dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zijn van jullie geloofsactiviteiten. Jullie tonen aldus geenszins aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van jullie religieuze activiteiten in België. Noch laat dergelijke verspreiding toe te besluiten dat de Iraanse autoriteiten hiertegen zullen ageren. Hier dient ook hier verwezen te worden naar bovenstaande conclusie dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Dat u, uw echtgenote en uw dochter bewijzen overhandigen van het feit dat jullie gedoopt zijn, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat jullie, gelet op de conclusies uit jullie eerste verzoek om internationale bescherming, geenszins deden. Jullie kunnen eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Uit de overige documenten die jullie overhandigen - de verklaringen van Gods ambassade, de verklaring van Peter Samir en de verklaringen van de Persian-speaking church of love - waaruit jullie religieuze activiteiten in België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eveneens zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij jullie verzoek om internationale bescherming.

Uit de foto die u overhandigt van u die aanwezig bent op een bijeenkomst met enkele andere mannen, kan niet afgeleid worden in welke omstandigheden deze opgemaakt is, waar deze verschenen is en in hoeverre deze verspreid is. Nergens blijkt uit dat u door deze foto in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zou komen.

Dat uw dochter aangeeft dat ze een negatief nummer heeft bij de Iraanse autoriteiten omdat ze een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Europa (Verklaring volgend verzoek Z. (...), vraag 16), is niets meer dan een blote bewering. Bovendien werd hierboven reeds meermaals aangeduid dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

(...)

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratieve dossier."

Hoewel de voormelde motieven *prima facie* pertinent en terecht lijken te zijn, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met recht aanvoert en uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de zoon van verzoeker, nadat deze meerderjarig werd en op dezelfde datum als deze waarop verzoeker, diens echtgenote en diens dochter een volgend verzoek om internationale bescherming indienden een verzoek om internationale bescherming indiende, werd erkend als vluchteling.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader gesteld:

"Dat uw zoon Y.M. (...) (O.V. (...)) de vluchtelingenstatus toegekend krijgt volstaat niet om voorgaande appreciatie te wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel en op basis van persoonlijke merites beoordeeld."

Dient echter te worden vastgesteld dat te dezen, op grond van het voorliggende dossier en mede gelet op het voorgaande, in het geheel niet kan worden nagegaan op welke grond(en) de zoon van verzoeker zou zijn erkend als vluchteling. In dit dossier zijn immers noch de verklaringen van de zoon van verzoeker, noch de beslissing waarbij aan deze zoon de vluchtelingenstatus werd toegekend opgenomen. Bijgevolg is het geheel niet duidelijk omwille van welke reden(en) of op basis van welke element(en) de zoon van verzoeker, die bovendien samen met verzoeker, diens echtgenote en diens dochter naar België reisde, wiens nood aan internationale bescherming mede het voorwerp uitmaakte van de beoordeling die geschiedde in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker en diens echtgenote en ten aanzien van wie noch verzoeker zelf, noch diens echtgenote in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming een specifieke, aan deze zoon eigen, vrees voor vervolging of nood aan internationale bescherming aanhaalden, werd erkend als vluchteling, welke diens asielmotieven waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden van verzoeker, diens echtgenote en diens dochter en/of een invloed zouden kunnen hebben op hun geloofwaardigheid.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT